

LLÀTZER
GARCIA

ELS NENS DESAGRAÏTS

teatro**auto**expres

LLÀTZER GARCIA

ELS NENS DESAGRAÏTS

Premi de la Crítica 2017 al millor text

fundació sgae

Sense l'autorització per escrit de l'editorial, no es permet la reproducció total o parcial d'aquesta obra ni tampoc el seu tractament o transmissió per cap mitjà o sistema.

De la mateixa manera, tots els drets que en dimanin, sigui quina sigui la naturalesa d'aquests, així com les traduccions que se'n puguin fer, incloent-hi igualment les representacions professionals i d'aficionats, les pel·lícules de curt i llarg metratge, la recitació, la lectura pública i la retransmissió per ràdio o televisió, queden estrictament reservats. Es posa un especial èmfasi en el tema de les lectures públiques, el permís de les quals s'haurà d'assegurar per escrit.

Les sol·licituds per a la representació d'aquesta obra, de qualsevol classe i en qualsevol lloc del món, hauran de dirigir-se a la Societat General d'Autors i Editors, SGAE, al carrer de Ferran VI número 4, 28004 Madrid, Espanya.

ELS NENS DESAGRAÏTS

Primera edició, 2018

© De *Els nens desagraïts*: Llätzer Garcia Alonso

© Per a aquesta edició: Fundació SGAE, 2018

Coordinació editorial: Pilar López. Disenya de coberta: El Taller de GC.

Maquetació: José Luis de Hijes. Correcció: Adriana Casals Riera.

Imprimeix: Estugraf Impresores, SL

Edita: Fundació SGAE

Bàrbara de Braganza, 7, 28004 Madrid / publicaciones@fundacionsgae.org

www.fundacionsgae.org

EDICIÓ PROMOCIONAL. PROHIBIDA LA SEVA VENDA

DL: M-21771-2018

Me'n recordo. D'ell. Més d'una vegada havíem compartit pupitre. Es passava el dia dibuixant. Era un nen reservat i solitari. No venia mai a la piscina, no feia treballs en grup, no venia a cap excursió. L'explicació que donaven els pares de la criatura en forma de nota sempre era la mateixa: "motius personals". Més d'una vegada, els companys més bèsties de curs el van atonyinar per aquests motius. Aquest nen tenia una germana, tres cursos més gran. Es comportava de la mateixa manera que ell. I portava trenes llargues i faldilla fins als peus. Sempre vaig tenir molta curiositat per saber què passava a casa d'aquests nens. Però el meu company de pupitre només posava excuses quan li preguntava. Vaig acabar la primària i vaig entrar a l'institut com tots els meus companys i companyes de classe. Menys ell. Ell i la seva germana van desaparèixer del mapa. Anys després el vaig retrobar a l'Inèdit, un bar on posaven música rock. Em va dir que anava molt sovint a aquell antre, que pràcticament era la seva segona casa. Havia fet un cercle d'amics entre els borratxos habituals del local. Jo hi anava tots els dijous amb els companys de la universitat i aprofitava per parlar una mica amb ell, de tot i de res. Un dia, després de tancar el local, vam anar a fer una volta pel barri vell i m'ho va explicar. No sabré mai si m'ho va dir tot. Quan ho feia, em parlava des d'una serenitat acompanyada d'una certa vergonya. Fascinat per la història, vaig voler saber-ne més detalls. L'únic que vaig aconseguir va ser que em deixés unes cintes de casset on s'escoltava la veu de la seva àvia. Des de que vaig començar a escriure sempre he volgut explicar la seva història. Li vaig comentar més d'una vegada però a ell no li entusiasma la idea. Sobretot perquè no entenia la finalitat. Així que ho vaig deixar estar i em vaig entretenir amb altres ficcions. Fa un any i mig que vaig rebre una trucada del meu company de pupitre. "Ara sí. Ara ja pots explicar aquesta història". Li vaig donar les gràcies. Espero veure'l algun dia entre els espectadors.

Text publicat al programa de mà

Part de l'escriptura d'aquest text s'ha dut a terme a la Residència Faber, on l'autor va ser resident durant el mes d'octubre de 2016.

Els nens desagraïts tanca la trilogia sobre la família, iniciada amb *La terra oblidada* (2012) i continuada amb *La pols* (2014).

Els nens desagraïts

*Es va estrenar el 10 de novembre del 2017 al Festival Temporada Alta.
Tot seguit va fer temporada a la Sala Beckett de Barcelona.*

Repartiment¹

ROSA / OLGA

PERE / ÀLEX

JOSEP / JOSEP PETIT

MARE FUNDADORA

Muguet Franc

Guillem Motos

Ramon Pujol

Teresa Vallicrosa

AUTOR I DIRECTOR

Llàtzer Garcia

Fitxa tècnica

ESCENOGRAFIA I VESTUARI

IL·LUMINACIÓ

ESPAI SONOR

CONSTRUCCIÓ D'ESCENOGRAFIA

FOTOGRAFIA

PRODUCCIÓ EXECUTIVA

AJUDANT DE DIRECCIÓ

Elisenda Pérez

Paco Amate

Guillem Rodríguez

Nave 42

Paco Amate

Helena Font

Roger Torns

Una coproducció de la Companyia Arcàdia i el Festival
de Temporada Alta (Girona).

Amb el suport de l'OSIC (Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural
del Departament de Cultura) i la col·laboració
de la Sala Beckett/Obrador Internacional de Dramatúrgia

¹ L'obra pot ser interpretada per quatre actors. Els actors faran de pares i fills, quan aquests són adults. És a dir, tots els actors doblen personatges a excepció de qui interpreta a la Mare fundadora. Aquesta es manté durant els dos temps.

Sovint parlava de les criatures en els sermons: que una criatura desagradada és una abominació als ulls de Déu i que el món anava de dret a la perdició per culpa dels joves desvergonyits i desobedients que desafiaven els grans.

Davis GRUBB, *La nit del caçador*

Personatges

MARE FUNDADORA

ROSA: *filla de la mare fundadora*

PERE: *marit de la Rosa*

OLGA: *filla de la Rosa i en Pere*

ÀLEX: *fill de la Rosa i en Pere*

JOSEP

JOSEP PETIT: *fill d'en Josep*

La utilització de paraules castellanitzades o col·loquials és voluntària i, per facilitar-ne la lectura, no les marco en cursiva.

1. FALTA POC, FILLS

Natzaret. Dissabte. Primera hora de la tarda.

Se sent el cant d'uns ocells i el so de la riera.

Un prat delimitat per una tanca. Més enllà, el bosc.

Tarda assolellada.

La Mare vesteix de blanc. Malgrat la senzillesa del vestit, porta alguna joia i el cabell tenyit de ros i recollit. El tipus de vestit, les sabates i el llaç blau que porta al coll li confereixen un cert aire infantil.

MARE.— S'està tan bé, aquí. No ho creuen així? El nostre preciós Natzaret. Hi ha una pau... una generositat... a cada fulla, a cada herba. És ben bé obra d'"Ell". I cada vegada és més bonic, amb totes aquestes caravanes tan ben posades. Sembla un quadre. I això és gràcies a tots vostès. Gràcies als germans Gabriel i Balbina per aquesta nova casa rodant que han aconseguit. L'anomenarem Betlem, on va néixer el Salvador. O la que han portat els germans Maribel i Santiago. Es dirà Betània, on vivien Marta, Maria i Llàtzer. Al final això semblarà un càmping d'aquells i ens demanaran reserves per fer-hi vacances. Encara farem negoci.

Somriu.

Som poquets, però som suficients. Som els que hem de ser.

Pausa.

Senten com juguen els seus fills? Això a "Ell" el fa feliç i "l'Altre" es remou amb tota la fúria. Que es remogui, que s'enfurismi

tot el que vulgui. No podrà fer res contra aquestes criatures que són les flors del nostre jardí. Ells són el veritable futur. Quan sento els altres nens... Quan sóc a Girona i vaig, res, a comprar el menjar per a la setmana, i els sento parlar... Aquelles paraules... Nens i nenes, jugant plegats... I com vesteixen a les nenes... Com... Semblen ben bé... Ja viuen amb el pecat dins seu, pobres criatures. I no podem fer res per ajudar-les. No estem cridats per fer això. Al principi em pensava que sí. “Sí. Això és el que Ell vol. Que ens convertim en els seus soldats. Soldats de Crist. Salvarem moltes ànimes”. *(Pausa)* El món està perdut. Guerres, assassinats, destrucció, violacions; tot el mal és aquí, el tenim aquí. I no hi podem fer res. La missió que Ell ens té encomanada és una altra. *(Pausa)* Però perquè això passi han d’abandonar-ho tot. Ara sí. Vostès van fent... però anant fent no s’arriba a les muntanyes més altes. Es mantenen a la plana. Ben còmodes. Protegits. No. Vostès han de deixar de formar part d’allà. *(Indica més enllà del bosc)* Fa temps que ja ho vaig abandonar. I els ben juro que no hi tornaria per res del món. No es pot tenir un peu a cada lloc. Ha arribat el moment en què s’ha d’escollir. “Ell” vol que es posin al seu costat. M’ho ha dit. Ara només falta que vostès es decideixin d’una vegada. Volen ser veritablement els Sants dels últims temps? *(Pausa llarga)* Volen renunciar completament al món, al dimoni, a la carn? “Ai, és que això... no sé si vull... I... allò altre... Potser allò... Què diran, no?... La família... És que els nens no sé si... Encara els causarem un trauma...” Deixin estar tot això. Encara, molts de vostès, no s’han decidit a vestir-se de blanc. Hem d’estar nets. Per dins i per fora. A Natzaret només hi poden entrar les persones pures. Com els liris, com els nens. Hem de ser com nens. Senzills, innocents, com ells. I crec que no tots ho han acabat d’entendre. No poden seguir les coses del món, que els distreuen, que els embruten, i al mateix temps voler entrar al camí de la santedat. Uns ho van intentar. Alguns dels que sou aquí els va conèixer. Van intentar tenir les dues coses i... ja no són entre nosaltres. *(Pausa)* Encara sento el dolor immens que em van causar. Dolor i ràbia. Pensin això: fills que van ser cridats i que han marxat. Han preferit la felicitat que dona “l’Altre”. I aquests fills ja estan condemnats, perquè tenen molta més responsabilitat

que ningú d'allà fora. Ells van conèixer La Veritat i han decidit apartar-se'n. *(Pausa)* Ho entenen tot això?

Pausa.

Germà Josep.

En Josep, que porta barba i vesteix de blanc, s'apropa a una muntanya de vinils que hi ha a terra i es prepara per fer foc.

Expliqui'ns-ho.

Pausa.

JOSEP.— Des de... quinze anys devia tenir... vaig començar a escoltar aquesta música. Me'n vaig comprar... una barbaritat, com poden veure. La majoria de Led Zeppelin. Tot el sou de la feina anava cap aquí. M'hi he passat tantes hores... Tot el dia al cap. I al cor.

Riu una mica. Ha de contenir les llàgrimes. No sap què fer.

La Mare cau a terra. Es fa silenci. En Josep s'agenolla.

La Rosa, vestida de blanc i amb el cabell recollit, s'apropa a la Mare amb una gravadora de casset. S'agenolla al seu costat i comença a gravar. La Mare, lentament, s'aixeca i es posa de genolls també.

MARE.— *(Amb els ulls tancats i parlant amb veu pausada i plena d'aire)* Fills... Filles... *(Els beneeix a tots tot fent el signe de la creu)* Han arribat els últims dies de la humanitat... És tan gran el que s'apropa... Tan dolorós... *(Pausa)* L'escola de Natzaret és l'alè dels últims temps. *(Pausa llarga)* A l'estiu del mil nou-cents noranta-cinc arribaran els Tres Dies de Tenebres. Falta poc, fills. Falta poc... *(Pausa)* Tot cremarà... Hi haurà un diluvi de foc. Terratrèmols... abismes... muntanyes de lava candent s'empassaran pobles sencers... hi haurà inundacions... suïcidis... i pestes. *(Pausa)* Barcelona... Pobra Barcelona... serà la primera ciutat que caurà. Hem arribat al final. *(Pausa)* Respecte als meus nens... Tinc grans projectes per ells... Especialment per l'Olga... pel petit Àlex... ells són la gran esperança de l'Escola de Natzaret... *(Pausa)* Déu Pare

ha preparat una terra pels escollits... Està construint un poble per a vosaltres... el Nou Poble de Déu... la Nova Jerusalem... Un poble pels que tinguin les virtuts en primer grau de perfecció... Quants de vosaltres podreu entrar?

Cau a terra.

Silenci.

En Josep es torna a apropar a la pila de vinils. Encén una gran flamarada. Ara sí.

Sentim les notes agonitzants de Led Zeppelin.

2. VOSTÈ JA NO ÉS LA MEVA MARE

Natzaret. Una estona més tard.

A la caravana de la Mare. D'un aparell de música que hi ha a l'escriptori sona "La passió segons Sant Joan" de Bach.

Hi ha un ventilador posat, de la calor que fa. Malgrat això, tant la Mare com en Josep continuen vestits com si fos l'hivern.

A una altra caravana podem veure la Rosa escoltant amb auriculars la gravació que ha fet abans. Ho transcriu a una llibreta.

MARE.— S'ha d'anar amb compte també amb la música clàssica. Els valsos, aquelles melodies que et fan pensar en palaus, en aquells vestits... tot això és mundà. D'un món antic, però igualment mundà. La música de Bach és diferent; és celestial. Escoltar Bach és glorificar-lo a "Ell".

JOSEP.— L'escoltaré.

MARE.— Vostè ha dubtat. Abans, davant la pira. Per què?

Pausa.

JOSEP.— No ho sé.

MARE.— Segur?

Pausa.

JOSEP.— Jo em pensava que era més fort. Em sentia segur. De la meva decisió. Però allà, davant de... Els braços no em responien.
(*Pausa*) Perdoni.

MARE.— No és a mi a qui ha de demanar perdó.

JOSEP.— L'he decebut. A vostè, a "Ell", a mi mateix.

Silenci.

Ella desembolica un caramel d'eucaliptus. Se'l posa a la boca.

MARE.— Com està, la seva mare?

JOSEP.— Es troba pitjor. I cada cop hi veu menys.

MARE.— Té les mans negres.

JOSEP.— De la cendra. Me les he rentat dues vegades, però encara...

MARE.— No se les renti més. Ja marxarà el negre, si ha de marxar.

(Pausa) I... del tema de la feina què n'opina, la seva mare?

JOSEP.— Li costa entendre-ho. A l'altra gent encara més. En realitat... tant els hi fa. Fan veure que sí, que els sap greu... Però ningú importa a ningú. Com...

Pausa.

MARE.— Digui.

JOSEP.— Com quan va morir la meva dona.

MARE.— Esposa.

JOSEP.— La meva esposa... perdoni... tothom em deia coses, però eren coses... humanes, buides. Que no signifiquen res. I que són mentida. Quan el dijous els vaig dir que deixava definitivament la Renault... sí, una companya de feina em va dir: "Deixes el teu càrrec? El teu sou? Per fer... què? Estàs segur d'això que dius?" però en els seus ulls jo veia, o m'ho van fer veure, que estava contenta perquè ara ella podria accedir al meu lloc. I en aquell moment vaig pensar "ho estic fent bé".

MARE.— L'ambició d'aquestes dones... No ho puc entendre.

JOSEP.— Però em sap greu que la meva mare no ho entengui. És molt gran, ja.

MARE.— Mai s'és prou gran.

JOSEP.— Si li pogués explicar el que ens han dit avui... Cap a on està anant el món i l'important que és ser un dels escollits...

MARE.— Creu que això canviaria alguna cosa? Creu que l'escoltaria? La gent és tossuda. No volen comprendre. Per això no estan cridats a formar part de Natzaret. I no poden saber el que nosaltres tenim el privilegi de conèixer.

JOSEP.— He intentat parlar amb ella alguna vegada, sense dir res. Li he intentat fer entendre per què m'omple tant formar part d'aquesta escola. Li he parlat de l'església actual. Les misses... Les misses que fan allà fora, les misses que ella em defensa, perquè ella sempre va a missa, sempre compleix, no són misses ni són res. I ella diu que m'han rentat el cervell i es tanca a l'habitació i plora. Em sap molt greu... Perquè és molt bona dona, en el fons. *(Pausa)* D'en Josep petit no n'hi he dit res, és clar.

MARE.— On és, ara?

JOSEP.— A la bassa, jugant amb els fills de la germana Rosa.

MARE.— Aquesta filla meva... abans he parlat amb ella. Potser per això quan ha entrat m'ha trobat una mica... Se li acosten dies difícils, amb el marit que té. Però ella sempre tan poca cosa. Tan... *(Pausa)* I a què estan jugant, els nens?

JOSEP.— A cavallers i coses d'aquestes. Amb unes espases de fusta que els hi vaig fer.

MARE.— Encara es juga a aquestes coses?

JOSEP.— A en Josep li agraden molt les pel·lícules de... d'espases. Del rei Artur... tot això. Els diumenges en fan d'antigues a la tele. Les gravo, i llavors les hi deixo mirar, al vespre.

MARE.— Quina edat té en Josep?

JOSEP.— Farà nou anys.

MARE.— Aviat?

JOSEP.— Dissabte que ve.

MARE.— Ah. I tenia pensat fer-li algun tipus de regal o...?

JOSEP.— Havia pensat fer-li algun detalllet...

MARE.— Truqui'm divendres i parlarem de què és el que més li convé. *(Pausa)* Ha parlat amb ell?

JOSEP.— Sí.

MARE.— Ho ha entès?

JOSEP.— Està content.

MARE.— Bé... Però, exactament per què està content? Per què no ha d'anar més al col·legi i per tant el seu pensament no s'embrutarà o per què no haurà de fer més deures ni exàmens?

JOSEP.— No li agrada gaire estudiar, no.

MARE.— Ja m'ho semblava. Els estudis ens aparten de la puresa d'esperit. Això és cert. Però el treball el dignifica. Ha de trobar-li feines que faci a casa, que l'ajudi a vostè, que vingui aquí a passar les hores. Hi ha moltes coses a fer aquí. Tallar l'herba, fer reparacions... Està en una edat molt perillosa. Una edat on es té molta curiositat. L'obeeix a vostè?

JOSEP.— No sempre.

MARE.— Cada vegada que no obeeix, "l'Altre" ho aprofita per entrar més fons. Que ho faci. Que l'obeeixi. Aquí no interessen les persones superbes ni desobedients.

A fora, els nens s'han apropiat al prat i juguen a espases. Els sentim, però no els veiem.

ÀLEX.— *(En off)* Té i té! Estàs mort!

OLGA.— *(En off)* Àlex, ens hem de tractar de vostè.

ÀLEX.— *(En off)* Doncs tingui!

Sentim el xoc de les espases de fusta. En Josep vol fer-los callar però la mare l'atura. Els escolten.

JOSEP PETIT.— *(En off)* Aaaarrggghh!

OLGA.— *(En off)* Trampa! Trampa!

ÀLEX.— *(En off)* Ja està. Ben mort. I ara t'aixeques i ets el cavaller negre.

OLGA.— *(En off)* No... juguem a una altra cosa, si us plau...

JOSEP PETIT.— *(En off)* No sé qui és el cavaller negre.

ÀLEX.— *(En off)* És un que viu a les muntanyes, a les que són molt altes i estan plenes de neu i viu allà. Tot i que vagi de negre és bo, però ningú no li ha vist mai la cara perquè va amb un casc d'aquells amb la visera baixada del tot.

JOSEP PETIT.— *(En off)* Jo prefereixo ser un altre.

ÀLEX.— *(En off)* No! Ha de ser aquest. Ell era molt amic del mort, havien sigut com germans de petits. I ve a venjar-lo. L'hi han dit les àguiles gegants que viuen amb ell a les muntanyes plenes de neu. A Sibèria.

MARE.— Quanta imaginació que té l'Àlex...

ÀLEX.— *(En off)* Va, comencem!

Lluiten. La mare fa que sí amb el cap. En Josep surt de la caravana.

JOSEP.— No cridin tant, que estem parlant aquí dins. I els germans estan meditant a les cases.

JOSEP PETIT.— *(En off)* D'acord.

JOSEP.— I no es tiri per terra que la roba és neta.

JOSEP PETIT.— *(En off)* Vaaaale.

En Josep aixeca la mà.

JOSEP.— Parli'm amb respecte, m'ha entès, mal educat?

JOSEP PETIT.— (*En off*) Però si no he dit res...

JOSEP.— No ha sentit què ens han dit, avui? No ha servit de res? Tinc la sensació que li entra per una orella i li surt per l'altra.

JOSEP PETIT.— (*En off*) No, no és veritat. Ho sento.

JOSEP.— Sí, vostè sempre ho sent.

JOSEP PETIT.— (*En off*) No és veritat!

JOSEP.— Què ha dit?

JOSEP PETIT.— (*En off*) Perdoni, pare.

JOSEP.— Vagin a jugar més cap allà. (*Va per entrar a la caravana*)
I Josep... ja comença a ser una mica gran per estar jugant sempre.

Entra a la caravana. Se sent com els nens marxen.

MARE.— Hem de vigilar aquestes criatures. I l'Olga ja és massa gran per estar tot el dia amb els nens.

JOSEP.— Sí. També m'ho sembla.

MARE.— L'Àlex té massa imaginació. La imaginació... és una trampa que ens posen. La seva mare m'ha ensenyat els seus dibuixos... catifes voladores enmig d'una mena de camp de batalla... Muntanyes màgiques... Dibuixa molt bé, això és cert. En fi, ho hem d'estudiar.

JOSEP.— Crec que no és bo que en Josep miri tantes pel·lícules d'aquestes... també li fan volar massa el cap.

Pausa.

MARE.— Vostè és fort. Vostè va arribar aquí amb molta força. Amb una força de voluntat que no havia vist a ningú. El que li ha passat abans, amb els discos, ha sigut obra de "l'Altre". No volia que crequés la seva música. Perquè és seva, la música. Aquells crits... Però vostè no ha caigut. Només ha dubtat, però no ha caigut. Perquè és fort i per això mateix, "l'Altre" l'atacarà amb més força. I ja ho

està fent, aquí fora ho ha fet, amb aquella companya de la seva feina, i sí, en forma de la seva mare. *(Pausa)* Els llaços familiars molt sovint es converteixen en cadenes. Hem de trencar-les. La “família” és bona si està creada per “Ell”. Com la que estem fent aquí. Una gran família, un sol cor.

Silenci.

Serà molt complicat portar a bon port totes aquestes ànimes, tan dèbils, tan fràgils. “Ell” m’ha dit que em posarà algú al costat perquè m’ajudi en aquest difícil camí. Algú de l’Escola. I ja sé qui és. “Ell” me l’ha posat al davant. *(Pausa)* Està disposat a ensenyar La Paraula als homes d’aquí? No li prometo que sigui un camí de roses...

Pausa.

JOSEP.— No sé si estic...

MARE.— “Ell” sap que sí.

Pausa.

JOSEP.— Qui sóc jo, llavors, per dir que no?

MARE.— A partir d’ara, jo portaré les dones el divendres, vostè els homes el dissabte. Hem de ser completament purs. Com els lleris, com els nens. *(Pausa)* Però no es podrà dedicar a això si tot el dia rep trucades de persones que li diuen: *(Imita la mare d’ell, fent veure que té un telèfon a la mà)* “Ai, fill. I com estàs? I em vénis a veure? Em sento tan sola, i cada cop m’hi veig menys... I m’acompanyes al mercat? I per què no passeu el cap de setmana amb mi, tu i en Josep petit? I per què ja no fem coses junts? Que ja no estimes la teva mare?”.
(Pausa.)

Pausa.

Què li contesta?

Li apropa el telèfon imaginari.

JOSEP.— (*Agafant el telèfon imaginari*) Vostè ja no és la meva mare.

Silenci.

MARE.— M'han enviat un missatge per a vostè. Sé que ara li puc comunicar. A partir d'avui ja no es diu Josep. Es diu Aarón. Com el primer sacerdot d'Israel.

JOSEP.— (*S'agenolla a terra*)

Crec en un Déu, Pare totpoderós,
creador del cel i de la terra,
i en Jesucrist, únic fill seu, Senyor nostre;

La Mare s'agenolla i s'afegeix a la pregària.

MARE I JOSEP.—

El qual fou concebut per obra de l'Esperit Sant,
nasqué de Maria Verge;
patí sota el poder de Ponç Pilat,
fou crucificat, mort i sepultat; davallà als inferns,
ressuscità al tercer dia d'entre els morts;

S'afegeixen les veus dels altres membres de la comunitat.

VEUS.—

Se'n pujà al cel,
seu a la dreta de Déu Pare totpoderós;
i d'allí ha de venir a judicar els vius i els morts.
Crec en l'Esperit Sant;
la santa Mare Església Catòlica, apostòlica, romana,
la comunió dels sants; la remissió dels pecats;
la resurrecció de la carn;
la vida perdurable.
Amén.

3. ELS MEUS FILLS NO DEIXARAN D'ANAR A L'ESCOLA

*Girona. El mateix dissabte a la nit.
Habitació de la Rosa i en Pere.*

ROSA.— Què fas? Què fas? Així no, Pere... Ai, què fas? Quin fàstic!
Quin fàstic...

*Surt del llit. En Pere encén el llum. Ella té la cara ben vermella.
Parlen baixet perquè no ho sentin els nens, que són a l'altra habi-
tació.*

PERE.— Fàstic?

ROSA.— Sí, fàstic, fàstic, fàstic.

PERE.— Gràcies. *(Pausa)* Però què collons...? Abans ha semblat que volies...

ROSA.— No! Voler no volia! Això és...

PERE.— Què és?

ROSA.— Una marranada!

PERE.— Me cago en la puta!

ROSA.— Els nens, Pere!

PERE.— Què passa? Tampoc puc empenyar-me? Tampoc puc cri-
dar? Me cago en la santa mare que em va parir!

ROSA.— No parlis així a casa meva!

PERE.— Fa anys que porto un sou, aquí. O no? Crec que ja es pot considerar una mica casa meva. O no? Perquè tu ja fa temps que no portes ni un duro, aquí.

ROSA.— Tornem-hi. Vols tornar-hi? Tornem-hi! Qui fa les feines de la casa?

PERE.— Em sents? Ni un duro!

ROSA.— I els nens? Qui els cuida quan estan malalts?

PERE.— Treballo vuit hores cada dia en aquell cony de fàbrica..

ROSA.— (*Irònica*) Oh, doncs... deixa la feina...

PERE.— ...i vinc aquí i, si hi sou, si us digneu ser-hi...

ROSA.— Si no t'agrada, deixa-la, clar...

PERE.— Si no esteu en aquell lloc de...

ROSA.— També era el teu lloc!

PERE.— I arribo aquí i només rebo negatives, i males cares dels nanos...

ROSA.— També era el teu lloc, aquell!

PERE.— I que em diguin que faig fàstic, fàstic...

ROSA.— El lloc era dels dos, Pere! Dels dos!

PERE.— No, ni de broma! Em sents? Ni-de-broma. (*Pausa*) Vaig anar a alguna reunió. Alguna. I ja està.

ROSA.— Sí, sí, de seguida...

PERE.— Només alguna, i ja està. Per educació, per...

ROSA.— Per mi, no? Ara diràs que ho vas fer per mi, no?

PERE.— Això no em converteix en un...

ROSA.— Bojos? Vols dir bojos, no? O fanàtics. Potser és fanàtics el que vols dir.

PERE.— Doncs sí! Sí!

ROSA.— Avui no, Pere. Avui no ens hem de discutir.

Pausa.

PERE.— Et penses que jo en tinc ganes o què?

ROSA.— Pere... Jo vull parlar-te de... Em diuen...

PERE.— És molt cansat! Molt!

ROSA.— La meva mare diu que no hi ha res a fer amb tu. Que estàs completament tancat.

PERE.— Jo sóc el que està tancat?

ROSA.— Però jo vull parlar-te... Explicar-te...

PERE.— Ja no anem a la platja. No anem enlloc.

ROSA.— Com vols que porti els nens a la platja amb totes aquelles...

PERE.— No fem res, junts.

ROSA.— Podríem fer coses, tot junts, si volguéssis.

PERE.— Coses normals, per Déu! NOR-MALS!

ROSA.— Sé que encara hi ha una petita... He vist la bondat en tu...
L'he vist. Encara hi és.

PERE.— Tan difícil és?! Eh?! Normals!

ROSA.— Tu no eres així, abans!

PERE.— Tu! No eres així tu!

ROSA.— No ets l'home amb qui em vaig casar!

PERE.— I jo em vaig casar amb una dona que portava pantalons, anava a llocs, a bars, al cine, que tenia amigues normals i que volia fer una vida normal. I no amb una dona que li faig fàstic quan la toco. I no amb una dona que em fa vergonya quan algú ens veu pel carrer!

Silenci.

T'escolto.

ROSA.— No ho vols fer.

PERE.— Rosa. Escolto.

Pausa.

ROSA.— Avui ens han dit... coses molt grans, Pere.

PERE.— Sí.

ROSA.— La mama ha caigut en èxtasi.

Pausa.

PERE.— I què li han dit?

ROSA.— Coses molt... coses terribles, que passaran. I la data. Tenim data! Però també han dit coses molt boniques.

PERE.— Me les diràs?

Pausa.

ROSA.— No puc... No puc.

Ell s'aixeca.

Si estiguessis al nostre costat... Si tu... (*Pausa*) Has de confiar en mi.

PERE.— Sí.

ROSA.— Confiar quan et dic que les coses que han de venir són molt grosses... el moment més gran per a la humanitat... I hem de fer moltes coses... coses que poden semblar... El món està molt malament i hem de... de...

PERE.— És un sermó? Rosa...

ROSA.— No, no, no, no. No és això. Només vull....

PERE.— T'escolto! T'escolto! Què em vols dir? Si us plau!

ROSA.— Els nens... L'Olga i l'Àlex...

PERE.— Què els passa, als nens?

ROSA.— No poden continuar anant al col·legi. *(Pausa)* Allà només els ensenyen mentides, Pere. Ho tergiversen tot. I barregen nens i nenes...

PERE.— Ni de conya. Ni de conya.

ROSA.— Però que no m'escoltes? Tot està...

PERE.— I tu? T'escoltes a tu? El que estàs dient?

ROSA.— El que dic jo, no. El que ens han dit!

PERE.— Que us ho ha dit qui?!

ROSA.— Pere! Que el món serà destruït! Tot s'acabarà! I només se salvaran aquells que siguin sants!

PERE.— Esteu bojos! Esteu com una puta cabra!

ROSA.— Deixa que els teus fills siguin sants! Per l'amor de Déu!

PERE.— Per això has volgut abans... *(Indicant el llit)* Per dir-me això?! Per a veure si...

ROSA.— No he volgut! Jo no ho vull!

PERE.— No, ja, ja. Això ha quedat força clar! A prendre pel...!

ROSA.— Que tu siguis un renegat em sembla molt bé, però a ells deixa'ls la llibertat de no ser-ho.

PERE.— La llibertat? La llibertat, has dit?

ROSA.— Sí. La llibertat.

PERE.— Vols que em foti a riure a la teva cara?

ROSA.— Tens el dimoni dins!

PERE.— I m'hi entenc prou bé, què vols que et digui.

ROSA.— On vas, ara?

PERE.— A algun lloc on la gent toqui de peus a terra. De peus a terra!
Ho pots entendre, això?

Cops de peus a terra. Violentament.

De peus a terra, collons!

ROSA.— Mira, mira com hi toco!

Cops de peus a terra.

Pausa.

PERE.— Els meus fills no deixaran d'anar a l'escola.

ROSA.— Sí que ho faran.

PERE.— I no només això. No els deixaré que tornin al vostre Natza-
ret dels collons de Déu. I faran coses amb mi. I espero que tu
també vulguis fer-les. Amb mi i amb els nostres fills, que a partir
d'ara tindran una vida normal.

Pausa.

Ell marxa. Sentim com es tanca la porta.

OLGA.— (*En off*) Mare, mare!

ROSA.— Un moment, fills...

Agafa el telèfon. Espera. Marca.

(*Al telèfon*) Mare! I amb vostè també. En Pere no deixarà que els
nens deixin el col·legi. M'ha dit de tot... No l'havia vist mai tan...
No puc més. Jo no puc viure més aquí. No sé què em farà, aquest
home! Què ens farà. Agafo els nens i marxem. Ara mateix. No puc
més. Té el dimoni dins... té el dimoni dins... Sí... ho intento...
Sí, sí. Em calmo. Gràcies, Mare. Ja ens anem preparant. Abans no
torni en Pere. Fins ara, fins ara.

Penja. Intenta calmar-se. Es dirigeix cap a l'habitació dels nens.

Ja vinc, ja vinc.

Entra a l'habitació dels nens.

OLGA.— *(En off)* Està bé? Què passa?

ROSA.— *(En off)* Àlex... no plori. Sigui fort! A veure... vesteixin-se. Marxarem d'aquí. Ja han vist com s'ha posat el seu pare. Va, va, va. Ara la iaia ens vindrà a buscar i anirem a casa seva.

OLGA.— *(En off)* I ens quedarem allà?

ROSA.— *(En off)* Ja ho veurem. El que disposin. Àlex... No passa res. No passa res. Olga, cuidi el nen. Vagin fent.

*Ella torna a entrar. Prepara les coses.
Apareix en Pere per la porta.*

(Sobresaltada) Pere!

PERE.— Parlem?

Si us plau.

Pausa.

ROSA.— De què hem de parlar?

PERE.— Que no podem continuar així.

Silenci.

ROSA.— Jo no em vull divorciar.

PERE.— Jo tampoc! Jo vull...

ROSA.— Què?

PERE.— Parlar...*(Pausa llarga)* Aquestes reunions, els cenacles de la teva mare, estan bé. Estaven bé. Vull dir, us reuníeu i resàveu i, bé, ella parlava de coses i ja està. Si us agrada això, doncs cap problema. No hi ha cap mal. Però se us està anant de les mans. Rosa, escolta'm. O no vols sentir la veritat?

ROSA.— Tu què saps de la Veritat?

Pausa.

PERE.— La setmana passada vaig anar a dinar amb l'Àngels i l'Emili. Els que van deixar...

ROSA.— I no me'n vas dir res.

PERE.— T'hauria fet gràcia?

ROSA.— No. Aquestes persones van fer molt mal a la meva mare. Ens en van fer a tots.

PERE.— Ja... Bé, la cosa és que vam estar parlant... Ens agradaria que un dia ens trobéssim els quatre.

ROSA.— Em volen fer del seu bàndol?

PERE.— No es tracta d'un tema de bàndols...

ROSA.— I tant que es tracta d'un tema de bàndols. I tant.

PERE.— Ens enteníem bé amb ells...

ROSA.— Jo no. Jo no m'entenia amb ells.

PERE.— Com que no?

ROSA.— Sempre desconfiaven. Sempre havien de tenir proves de tot. Una vegada, quan la mama estava en èxtasi, la van punxar amb una agulla per veure si era veritat... I ho era. Una altra vegada li van oferir diners per veure si els acceptava. I no va ser així.

PERE.— Això t'ho ha dit ella?

ROSA.— I quan van marxar la van omplir d'insults i de no sé què més.

PERE.— No voldràs parlar amb ells?

ROSA.— No, no m'interessa res del que em puguin dir.

PERE.— Una tarda, l'Àngels, mentre esperava per confessar-se o no sé què, va trobar una cosa. (*Pausa*) Estava a la caravana de la teva mare, esperant. Acabàveu de fer una de les reunions, i va fer una

ullada a l'escriptori. Hi havia uns papers sota una carpeta amb la seva lletra, la de la teva mare. Els va mirar i es va quedar una mica... sorpresa. Era un escrit... Unes frases... les mateixes que acabava de dir en un dels seus èxtasis, o com li dieu. Deia exactament el mateix. Era un paper après.

Pausa.

ROSA.— Això és mentida.

PERE.— No era cap de les transcripcions que fas tu. Era la seva lletra. *(Pausa)* És un paper après.

ROSA.— No vull escoltar res més.

PERE.— L'Àngels no es va atrevir a dir-li res, però l'Emili sí que ho va fer. Ella ho va negar i es va posar feta una fúria. Els va dir de tot. Els va amenaçar. Els va expulsar. Ella.

Pausa.

ROSA.— És mentida!

PERE.— No. No ho és.

ROSA.— Com ho saps? No ho vas veure.

PERE.— I tu? Que no creus en moltes coses que no veus?

Pausa.

ROSA.— Prou, Pere.

PERE.— No tens dret a dubtar? No tens dret a pensar?

ROSA.— Dubtar és molt fàcil. El que és difícil és creure de debò. Amb tota l'ànima. I jo hi crec. Jo hi crec. Jo hi crec.

PERE.— Tu hi vols creure. Però hi ha alguna cosa a dins teu que...

Ella abaixa el cap.

Jo vull que torni la Rosa de La Impremta! *(Pausa)* Quan ens trobàvem allà...

ROSA.— Què dius, ara?

PERE.— Sempre reies molt. Amb les teves amigues. Parlaves poc, allà, en un racó, sempre. I fumaves. I et passaves bevent. Això... m'emprenyava un colló. I sempre et punxava.

ROSA.— Ja no sóc aquella...

PERE.— I portaves sempre uns vestits... buf... I em tractaves bastant pel cul, per cert. Devies pensar “aquest penjat que sempre va sol...”.

ROSA.— És que sempre anaves sol...

Pausa.

PERE.— Rosa... Ei...

ROSA.— Què...?

PERE.— Ei...

Ell s'apropa. Li fa petons. Ella es deixa fer. Va abaixant el cap. Ell l'acaricia. Ella també. Es van apropant. Es toquen. Es fan més petons. Al llavis, al coll. Ell prova d'aixecar-li una mica la camisa de dormir. Ella es va apartant. Ell no la deixa. Ella va dient que la deixi. Ell no la deixa. La força. Ella no vol.

ROSA.— Deixa'm, deixa'm, deixa'm...

Ell continua. Ella està espantada.

Per favor... No m'ho facis... No m'ho facis...

OLGA.— *(En off, des de l'habitació)* Mare! Mare!

PERE.— Xiiiiit!!!

De cop sona el timbre. La Rosa s'atabala.

PERE.— Qui collons...?

S'atura. Comprèn. Ella prova d'aixecar-se, per anar a obrir. Ell la deixa sortir. Es queda sol. Es posa les mans al cap.

(Per a ell) Merda, merda, merda, merda, merda, merda.

Entra la Mare, seguida a distància per la Rosa. En Pere s'aixeca del llit. La Mare es dirigeix a l'habitació dels nens.

MARE.— Nens. Parin de fer les maletes.

PERE.— Quines maletes?

ROSA.— Com?

MARE.— Què està passant, Pere?

PERE.— Això és el que m'agradaria saber a mi.

MARE.— Què li estàs fent a la meva filla? Als meus néts?

PERE.— Marxàveu? M'abandonàveu?

MARE.— Em pots contestar primer a mi?

En Pere no sap què dir.

Això és casa seva. I no s'ha de convertir en el seu infern particular.

PERE.— Comença a ser el meu.

MARE.— Teu, dius? Aquí no hi ha res teu. Tot és de la meva filla.

Nostre. I així ens ho pagues?

PERE.— No sabia que s'havia de pagar.

MARE.— Filla... Deixa'ns sols.

ROSA.— Però...(Pausa) Sí, mare.

Surt.

La Mare espera a sentir com la Rosa tanca la porta.

MARE.— Quina carrera vas estudiar?

PERE.— Què?

MARE.— Quins estudis tens?

PERE.— Per què em preguntes això?

MARE.— Per què no em respons?

PERE.— Saps que no vaig estudiar gaire temps.

MARE.— Per què?

PERE.— Perquè el meu pare... El meu pare. Algú havia de treballar a casa, no? No teníem diners, precisament.

MARE.— Però ara estàs bé. Una bona feina, una bona casa, un bon cotxe...

PERE.— Sí, sí, sí, sí.

MARE.— Malgrat que, quan et vam conèixer, no tenies res. I el poc que tenies ho vas perdre.

PERE.— Hauré de passar-me tota la vida donant les gràcies?

MARE.— No, no vull que em donis les gràcies. Vull que estudiïs.

PERE.— Què?

MARE.— Quan vas deixar el col·legi? Als set, vuit anys? Vull que ho recuperis ara. I no et preocupis pels diners. Ja te'ls deixaré jo.

PERE.— No vull més diners.

MARE.— Ho faràs?

PERE.— No ho faré.

MARE.— Per què?

PERE.— Perquè no vull.

MARE.— Per què no vols?

PERE.— Perquè no ho necessito.

MARE.— Exacte. I ells tampoc no ho necessiten. I en canvi t'entossudeixes que vagin al col·legi sí o sí.

PERE.— És diferent.

MARE.— Un col·legi que no et surt regalat, precisament.

PERE.— Però... a veure. Vau ser vosaltres, les dues, que vau insistir que els portés a la privada. No sé quin problema hi havia amb l'altra. Però no, la privada, la privada. Ho vaig fer, eh. Cap problema. I mira que això ens fa anar fins aquí (*Indica el coll*) Però volíeu la privada? Doncs la privada. Cap problema. Però d'aquí a no anar a cap escola...

MARE.— No sabia aquesta fixació teva amb els estudis.

PERE.— Amb la normalitat. No vull que els meus fills vagin pel carrer i la gent pensi. “Què fan al carrer a aquestes hores? Semblen gitanos... Quins pares més estranys que deixen...” Ja m'ho vaig sentir dir prou, de petit. No vull això pels meus fills. Els estudis se me'n refoten.

MARE.— Però com que és el que tothom fa... no? Tots com xaiets, a fer el que se us diu.

En Pere calla.

Et demano, com a mínim, com un favor, que després no els facis continuar estudiant. No els facis anar a l'institut, Pere. Allò és...

PERE.— I amb aquella edat, què en fem d'ells?

MARE.— Hi ha moltes coses per fer. Tindran moltes obligacions.

Pausa.

PERE.— D'acord.

MARE.— I deixa'ls que continuïn venint els caps de setmana amb nosaltres.

PERE.— I jo? Podré fer alguna cosa amb els meus fills?

MARE.— Aquests nens no són com els altres nens.

PERE.— Però jo sóc com els altres pares.

MARE.— Aquesta ha estat la teva decisió. Rosa!

Entra la Rosa.

Els nens continuaran anant a l'escola, com tu vols. Però continuaran anant a Natzaret, com vol "Ell". I a partir d'ara, en aquesta casa, hi haurà pau i acceptació.

Silenci.

Què et passa, filla? Estàs...

ROSA.— L'Àngels va trobar un paper on hi havia un escrit teu. I a l'escrit hi havia les mateixes paraules que vas dir una mica abans, quan estaves en èxtasi. Unes paraules que tu mateixa t'havies dit i havies après. És veritat, això?

Pausa llarga.

PERE.— És mentida. (*Pausa*) És mentida.

Silenci.

Ell agafa la jaqueta i marxa.

MARE.— Torna a marxar... I per anar a buscar allò que no troba a casa. Com animals. Cada cop que marxa és per anar de...

Pausa.

La Rosa abaixa el cap.

La Mare li dóna una bufetada.

A vostè qui li ha donat permís per parlar d'això del col·legi amb el seu marit? Els seus superiors li hem manat que ho faci? No sap que ha posat en perill tota la comunitat?

ROSA.— No em pegui, no em pegui.

MARE.— No la pego com a Mare Fundadora, sinó com la seva mare. Que no se n'adona, filla, que ell ens pot denunciar? A tots?

ROSA.— Això no ho faria, en Pere.

MARE.— No? Com en pot estar tan segura? Ho he vist de seguida. Vostè tenia raó. Té el dimoni dins. Però no només això. És el seu ajudant més important.

ROSA.— Déu meu...

MARE.— I farà tot el possible per destruir-nos. No, aquests nens han de continuar anant a l'escola, pel bé de l'altra escola. Però els haurà de vigilar molt. Després de classe que tornin volant a casa. Que no es relacionin amb els altres nens més enllà d'allò que és imprescindible. Ni patis, ni excursions... ni res.

ROSA.— Mare... no seria millor...

MARE.— Vostès no poden marxar de casa seva. Vostè no pot abandonar el seu marit. És el marit que vostè va triar. Jo la vaig advertir. Quan aquell dia el va portar a dinar, que no sabia ni agafar els coberts, jo i el seu pare de la terra ja li vam dir que aquest home només volia els seus diners. Però vostè el va voler sí o sí, i ara ha de tragar aquesta creu. Però faci-ho amb valentia, amb decisió. I escolti'm bé: ha de complir amb les seves obligacions com a esposa. Per molt que li costi. Cada humiliació l'apropa més a "Ell".

La Rosa acota el cap.

Però no pateixi, filla. Això no durarà gaire. El seu marit de la terra aviat no ens destorbarà més. Aviat, "Ell", se l'emportarà. Perquè no embruti aquests nens.

La Rosa la mira.

Però hi hem de posar de la nostra part. Totes les nostres oracions, especialment les dels nens, s'han d'oferir perquè es faci la seva voluntat. Perquè l'ajudant del dimoni que tenen a casa marxi d'una vegada.

Silenci.

La Rosa sembla que dubta.

ROSA.— Però... Mare...

MARE.— Dignes, filla.

ROSA.— No ho entenc.

MARE.— No som aquí per entendre les coses. (*Pausa*) Els seus fills estan destinats a coses molt grans. En el Nou Poble de Déu tindran un paper molt important. El més important. Allà totes les bèsties seran manses, i viurem amb elles. Amb lleons, panteres, cavalls... L'Olga podrà parlar amb elles. Serà la més estimada de tots els animals. Tindrà un do especial. I l'Àlex... Se li concedirà tot el poder i la glòria. Ell estarà al capdavant de tots, guiant-nos cap a la Nova Jerusalem. Ell mateix serà l'ajudant d'"Ell". El seu secretari personal, com si diguéssim.

ROSA.— L'Àlex...

MARE.— Ja m'ho ha fet dir. Espero que no s'enfadin amb mi.

ROSA.— Amb vostè? Amb vostè s'han d'enfadar?

MARE.— Per què no? He comès molts errors durant la meua vida.
(*Silenci*) Anem a parlar amb els nens?

Pausa.

ROSA.— Sí, mare.

Es dirigeixen a l'habitació dels nens.

4. NOSALTRES TENÍEM RAÓ

*Sona l'ària de la suite n.º 3 de Bach.
Girona, dissabte, primera hora de la tarda. Un tanatori. Sala d'espera.
Han passat vint anys.
L'Olga i l'Àlex, desconcertats.
Entra en Josep petit.*

ÀLEX.— Josep...

JOSEP PETIT.— Àlex...

Es donen la mà. L'Àlex fa veure que té una espasa a les mans i lluita amb ell.

Eh?

ÀLEX.— Sí, home...

Ho torna a fer.

JOSEP PETIT.— Ah!

Li respon amb un altre toc d'espasa figurada.

OLGA.— Ostres. Ja me'n recordo...

JOSEP PETIT.— Olga...

Es fan dos petons.

ÀLEX.— Així que portes una botiga de discos...

JOSEP PETIT.— Com? Sí.

ÀLEX.— Zeppelin, es diu?

JOSEP PETIT.— Sí.

ÀLEX.— Per Led Zeppelin.

JOSEP PETIT.— Sí.

ÀLEX.— (A l'Olga) Música rock.

OLGA.— Ja.

ÀLEX.— Ho havia sentit a dir. Per això t'he trucat allà... No tenia altra manera...

JOSEP PETIT.— Ja, ja. Gràcies, per cert. Moltes gràcies.

ÀLEX.— He pensat que et podia fer gràcia venir.

JOSEP PETIT.— Ha estat casual que em trobessis allà.

ÀLEX.— Sí, ja era hora de tancar, no?

JOSEP PETIT.— Sí. M'he quedat a netejar... Bueno, per això m'hi has trobat.

ÀLEX.— Ja. Jo m'acabava de llevar quan m'ho han dit. Vaig currar fins molt tard.

Pausa petita.

JOSEP PETIT.— Fins ara no ho heu sabut?

OLGA.— No, no.

JOSEP PETIT.— Però... és la vostra família...

OLGA.— Ja, ja. Així va. Així va.

ÀLEX.— Odio Bach.

JOSEP PETIT.— És Bach?

ÀLEX.— Em sona.

Pausa.

OLGA.— I quan fa que és oberta? La botiga.

JOSEP PETIT.— Bastant.

ÀLEX.— Ah, sí? No l'he vist mai.

JOSEP PETIT.— Véns sovint a Salt?

ÀLEX.— No.

JOSEP PETIT.— Llavors és normal que no l'hagis vist.

OLGA.— I la vas obrir tu?

JOSEP PETIT.— Sí.

OLGA.— T'agrada?

JOSEP PETIT.— Sí.

OLGA.— Va bé?

JOSEP PETIT.— No.

Rien. Pausa.

I vosaltres? Sé... No sé res.

ÀLEX.— Visc a la rambla.

OLGA.— Un dúplex...

ÀLEX.— Comparteixo pis amb uns. I curro al Món Apart.

JOSEP PETIT.— Ah. No ho sabia.

ÀLEX.— Si mai vols que et serveixi una copa...

JOSEP PETIT.— Sí, ara que ho sé... Sempre està molt ple.

OLGA.— Jo busco feina.

JOSEP PETIT.— Vaja.

OLGA.— I visc a Vila-roja.

JOSEP PETIT.— Ah. Molt bé.

OLGA.— No, molt bé no.

JOSEP PETIT.— Salt tampoc no és cap meravella.

OLGA.— Deus ser l'únic blanc que queda per allà, no?

ÀLEX.— A Vila-roja viu la jet set?

OLGA.— Imbècil.

JOSEP PETIT.— (A l'Àlex) Llavors tu ets l'únic pijo de la sala.

ÀLEX.— Jo i... (*Indica l'habitació on hi ha el taüt*) Tenia molts pempins.

Pausa.

JOSEP PETIT.— Patia del cor?

ÀLEX.— Primera notícia.

JOSEP PETIT.— És dins?

ÀLEX.— Sí.

JOSEP PETIT.— I ells...?

ÀLEX.— També.

Pausa.

JOSEP PETIT.— Vaig a...

OLGA.— Sí, sí.

En Josep petit entra a dins.

Pausa.

L'Àlex i l'Olga fan voltes per la sala. L'Olga mira l'hora al seu telèfon mòbil.

ÀLEX.— (*Mirant dins l'habitació*) Mira-te'ls. Amb les seves barbes llargues... i els seus monyos... Resant d'aquella manera. Em posen malalt.

OLGA.— La festa en pau, Àlex.

ÀLEX.— I tots blanquets. Ni avui s'han pogut vestir d'un altre color. Els homes a una banda, les dones a una altra. Encara ara!

OLGA.— Quan feia que no el veies?

ÀLEX.— A en Josep?

OLGA.— A en Josep.

ÀLEX.— Buf. Des que va pirar.

OLGA.— I no has tingut contacte amb ell?

ÀLEX.— No. He sabut coses d'ell, però indirectament, saps? Déu n'hi do, quina vida.

OLGA.— Què vols dir? Jo el veig molt bé.

ÀLEX.— Però per arribar fins aquí ha fet el seu viatge...

OLGA.— I qui no? Però... el que vull dir... si no has tingut contacte amb ell... Com és que l'has trucat?

ÀLEX.— A en Josep?

OLGA.— A en Josep.

ÀLEX.— Ja t'ho he dit. He pensat que havia de saber-ho.

OLGA.— Què estàs tramant?

ÀLEX.— Jo?

OLGA.— Ens coneixem.

ÀLEX.— Res.

OLGA.— Ara faran la missa.

ÀLEX.— L'ofici religiós.

OLGA.— Ara faran l'ofici religiós. I tot en pau. Després l'enterraran i tot en pau. I després aniran al seu Natzaret i nosaltres a caseta.

ÀLEX.— En pau.

OLGA.— Això.

ÀLEX.— No estic tramant res.

OLGA.— Me n'alegro.

ÀLEX.— Fots mala cara...

OLGA.— Sí, clar. No he pogut ni dinar. I tinc una ressaca d'ahir increïble.

*En Josep petit torna. Està diferent de com ha entrat.
Pausa.*

ÀLEX.— Estàs bé?

JOSEP PETIT.— Sí, sí. *(Pausa)* Bé... Us acompanyo en el sentiment.

A l'Àlex li surt una riallada.

ÀLEX.— Perdó.

L'Olga plora. Respira. S'atura.

OLGA.— Perdó.

Pausa.

En Josep petit li passa la mà per l'espatlla. Ella li toca la mà. L'Àlex la mira fixament.

OLGA.— Què? Què? Què, Àlex, què?

ÀLEX.— Per aquest... tros de carn? Plores per aquest tros de carn?

OLGA.— No ploro per ella. No ho faig.

ÀLEX.— Quin fàstic. Quin fàstic.

OLGA.— I si vull plorar, què? M'ho prohibiràs? Si vull plorar per aquest tros de la NOSTRA carn...

ÀLEX.— De la meva no, em sents? De la meva, no!

OLGA.— Sí. De la teva també, guapo. Era la teva àvia!

ÀLEX.— Aquesta dona no era la meva àvia/

OLGA.— Era la teva àvia.

ÀLEX.— Era una gran filla de puta. I punt.

JOSEP PETIT.— Moisès...

ÀLEX.— Àlex! Hòstia, em dic Àlex!

JOSEP PETIT.— Perdona. És que...

ÀLEX.— A ella li pots dir Judit si vols. No passa res. Perquè total no va passar res. Tot oblidat. Ja pot plorar per aquella. Jo no. Jo no!

OLGA.— Ja sé que tu no. Ja sé que tu sempre... (*Gest*)

ÀLEX.— No s'ha d'oblidar.

OLGA.— Hem de viure!

JOSEP PETIT.— I si ens calmem una mica?

Pausa.

ÀLEX.— (*Al Josep petit*) A quina edat et van treure del col·legi?

OLGA.— Per favor... Fa vint anys, d'això!

JOSEP PETIT.— A tercer.

ÀLEX.— A tercer. Què tenies? Set? Vuit anys? I tot per culpa d'aquesta puta boja.

OLGA.— Àlex! Prou!

Pausa. L'Àlex surt.

Silenci.

JOSEP PETIT.— No he vist el vostre pare.

OLGA.— No, no. Bé... és que...

Pausa.

JOSEP PETIT.— Està pitjor?

OLGA.— Bastant. Ja ni tan sols pot caminar.

JOSEP PETIT.— Hòstia. Em queia bé, en Pere. L'havia vist poc...
Quan venia a jugar amb l'Àlex a casa vostra... Em queia bé.

OLGA.— Era un bon home. És un bon home. (*Mirant el llit del seus pares, on hi ha en Pere estirat*) Però mai no va tenir sort. Ahir ho pensava... De jove el foten fora de casa... no es va voler dedicar el negoci familiar. Després es troba amb tot això... Ara ha de passar-se el dia al llit.

JOSEP PETIT.— Buf.

OLGA.— Ja ni tan sols parla. La mama el cuida... Resa per ell tot el dia... Pobre, ara no pot fugir. Abans agafava la bicicleta i feia quilòmetres i quilòmetres. Ara no pot. Una bona merda. (*Pausa*) Potser són les flors... el silenci... el puto Bach... Jo m'he dit, abans de sortir de casa, "Eh, Olga, eh. Aquesta dona ens va fotre la vida enlaire. La família. La va... dinamitar. Completament". I arribo aquí i aguanto, només aguanto, aguanto, aguanto, aguanto, aguanto... Fins que... (*Silenci*) He vist que t'has casat. Facebook.

JOSEP PETIT.— Ah. Sí.

OLGA.— I... bé?

JOSEP PETIT.— Sí... I tu?

OLGA.— No, jo no. Sí, em vaig casar. Però va durar dos dies. Un... desastre. I un fill, oi?

JOSEP PETIT.— Filla.

OLGA.— És maca?

JOSEP PETIT.— Molt.

La música de Bach deixa de sonar.

L'Àlex?

OLGA.— Qui, si no?

JOSEP PETIT.— Olga...

En Pere desapareix i torna l'Àlex. En Josep petit calla.

ÀLEX.— No n'ha sortit cap, encara? *(Pausa)* Rates. *(Pausa)* Si us molesto puc anar amb ella. *(Indica l'habitació)* M'estiro al seu costat. Així. I les rates que vagin resant...

OLGA.— Pots quedar-te amb nosaltres.

ÀLEX.— No estaves plorant, tu?

OLGA.— Uuuuuf. Intentava... Uuuuuffff.

JOSEP PETIT.— Què penseu fer?

El miren.

Amb tot això...

ÀLEX.— I tu?

JOSEP PETIT.— No són rates, Àlex. Són com... nens...

ÀLEX.— A mi em semblen rates.

JOSEP PETIT.— No has vist la teva mare?

ÀLEX.— No gaire. Només he tingut ulls per la morta.

JOSEP PETIT.— Ets...

ÀLEX.— Sóc què?

JOSEP PETIT.— Res.

ÀLEX.— Saps què significa, aquesta mort? Que nosaltres teníem raó.
I ells no. Això significa.

OLGA.— Ho dubtaves, Àlex?

Silenci.

JOSEP PETIT.— Jo feia molt temps que no veia el meu pare. No em
vol veure. Tampoc a la seva néta. No l'ha vist mai.

OLGA.— Hòstia puta.

JOSEP PETIT.— Vaig ser un traïdor.

OLGA.— (*A en Josep petit*) Nosaltres hem anat veient la nostra mare,
però tampoc no gaire... oi que no, Àlex? Sobretot des que el nos-
tre pare va començar a estar malalt.

ÀLEX.— Ella no parla del seu món... Jo no parlo del meu món...
Cuando los mundos chocan.

JOSEP PETIT.— Vosaltres vau tenir sort.

ÀLEX.— En què?

JOSEP PETIT.— Que el vostre pare estigués fora de tot això... (*Pausa*)
Això us salvava. Una mica. El meu m'ha hagut de veure ara. Per
això he volgut venir. Volia que em veiés. Aquest cop no em podria
evitar. Volia dir-li... (*Pausa*) No li he dit res.

OLGA.— No era el moment.

JOSEP PETIT.— Acaben de rebre una hòstia. Una gran hòstia a la cara.
No hi ha Nou Poble de Déu. Ella s'ha mort, aquella dona tan forta,
que semblava que mai... s'ha mort. I no s'ha acomplert res. (*Pau-
sa*) Us parlo que no hi ha cap Jerusalem per a ells.

OLGA.— Mai no va haver-hi cap Jerusalem, Josep.

JOSEP PETIT.— Això ho entens tu, això ho entén ell, això ho entenc
jo. Però ells...

ÀLEX.— Que pateixin.

JOSEP PETIT.— Creus que no han patit?

ÀLEX.— No pel que calia.

OLGA.— I per què cal patir, Àlex?

ÀLEX.— Uau... sou uns éssers meravellosos, vosaltres.

JOSEP PETIT.— No precisament.

ÀLEX.— Llavors... què dius?

JOSEP PETIT.— Llavors... em trobo això. (*Indica a dins de l'habitació*)

ÀLEX.— I què esperaves trobar-te?

JOSEP PETIT.— Com va ser per a vosaltres? Quan vau sortir de... com va ser?

OLGA.— Si hem d'anar cap aquí, amb mi no hi compteu...

ÀLEX.— Ella no vol entrar mai en aquests temes. No va passar res.

OLGA.— No, no és això.

ÀLEX.— Vam aconseguir sortir d'aquella mena de presó i ho vam tenir facilíssim. Per ella és així, tu.

OLGA.— Puta merda, Àlex.

JOSEP PETIT.— Per què no ho va ser, Àlex?

ÀLEX.— Collons. Surts d'allà... i necessites recuperar el temps perdut. I en tens molt, de perdut. I no coneixes ningú. I els pocs que coneixes... no es volen relacionar amb tu.

JOSEP PETIT.— Imagina't amb mi. Jo vaig haver de començar de zero. Als setze anys.

ÀLEX.— Tot és millor quan ningú no et coneix. Nosaltres ja estàvem tacats.

JOSEP PETIT.— Podies canviar de ciutat.

ÀLEX.— Ja ho vaig fer.

OLGA.— Cal aquesta competició de veure qui va patir més? El cop és dur sempre.

JOSEP PETIT.— El d'ells és pitjor. Nosaltres ho vam anar veient. A poc a poc. Vam anar veient que allò no... Ells, de cop, res. De cop, morta. De cop, tot mentida.

ÀLEX.— Però ells són culpables.

JOSEP PETIT.— Sí.

ÀLEX.— Nosaltres no ho érem.

JOSEP PETIT.— No.

Pausa.

ÀLEX.— I tot hi així vols donar-los la maneta a aquests... “nens”.
(*Pausa*) Perquè... és això el que proposes, oi?

JOSEP PETIT.— Ho hem de fer.

ÀLEX.— Estic flipant.

OLGA.— Perdó, eh... De debò us penseu...

ÀLEX.— Nosaltres també vam necessitar ajuda per sortir d'allà. I no la vam tenir d'ells, precisament.

JOSEP PETIT.— Tampoc no ens vam ajudar gaire entre nosaltres.

ÀLEX.— Això és veritat. Gens. Allò va ser un campí qui pugui. O més aviat un “que es fotin els altres. L'important és salvar-me jo, jo, jo de tota aquesta bogeria”.

OLGA.— Prou...

ÀLEX.— A mi em vau deixar tiradíssim, amb ells... Em vaig haver d'espavilar tot sol.

OLGA.— I a mi, qui em va ajudar, Àlex? I a ell?

JOSEP PETIT.— Doncs mira. Potser aquest cop ho fem bé.

OLGA.— Vaig a fumar.

ÀLEX.— Abans m'has dit que ho havies deixat.

OLGA.— Doncs avui torno a començar.

ÀLEX.— Doncs molt bé.

OLGA.— Tens tabac?

ÀLEX.— No.

OLGA.— (*Al Josep petit*) En tens?

JOSEP PETIT.— De liar.

OLGA.— Avui no puc liar res. Crec que cardo el camp. Ja en tinc prou per avui. Li dic adéu a la mama i després potser passo pel cementiri. No ho sé.

ÀLEX.— No.

OLGA.— Com que no?

ÀLEX.— No pots entrar, ara.

OLGA.— No se'm menjaran.

ÀLEX.— No et poden veure així, amb aquests ulls.

OLGA.— Què...?

ÀLEX.— Que no ho veus? És un triomf per ells!

OLGA.— Àlex, per favor...

ÀLEX.— No, de debò. Així no pots entrar. Així no.

JOSEP PETIT.— Deixa-la. Àlex.

OLGA.— Gràcies per defensar-me.

ÀLEX.— És el mínim que pot fer.

JOSEP PETIT.— Què vol dir, això?

OLGA.— I de debò creus que això anirà així, Josep? Creus que, de cop, els caurà la bena dels ulls? Ja trobaran alguna excusa per justificar... Sempre va ser així. La fi del món? Mira, que al final no. Es veu que hi ha hagut canvi de plans allà dalt. I tots: Oi sí, oi sí. Així de fàcil. O apareixia una nova promesa que esborrava l'anterior. El meu pare s'havia de morir. Ens van fer resar molt de temps per això. Mira, encara és viu. I ningú se n'estranya.

ÀLEX.— No gaire viu, Olga.

OLGA.— És viu, Àlex.

ÀLEX.— Mai no va estar viu. Mai no va fer res.

OLGA.— Això és un altre tema.

ÀLEX.— No va fer mai res. Sempre lluny, ell.

OLGA.— El que vull dir... Déu al final va desviar les nostres pregàries perquè tingués una llarga malaltia. "Els designis de Déu...", ta ta ta ta. Així funciona el seu cervell. I ara puc entrar?

ÀLEX.— No.

OLGA.— Moisès...

JOSEP PETIT.— I què proposes, Olga?

OLGA.— Jo no proposo res. L'únic que dic és... He intentat edificar una vida, el millor que he pogut. He intentat... Potser no m'ha sortit gaire bé, la cosa. A vosaltres us ha anat millor, potser. No ho sé. Però el que sí que sé és que pensar en tot això no em va gens bé. Perquè no serveix d'una merda. Val? És tocar la merda i que torni a sortir tota la pudor. Jo l'he tocat molt. Perquè jo el que volia era... era entendre. Volia... comprendre. Què coi va dur aquesta gent a fer tot allò? A creure-s'ho. I quan més t'ho preguntes menys ho entens. I no em digueu que fer-se preguntes és una cosa que està bé. Ja m'ho he sentit dir, això. El millor que podem fer és deixar la merda en pau. Que continuï

sent merda i acceptar-la com a tal. *(Seu)* Per això no volia venir. Per no tornar a...

ÀLEX.— Llavors, per què has vingut? Jo sé per què he vingut. Per què has vingut tu?

OLGA.— Perquè, malgrat tot, és la meva mare... Perquè, malgrat tot, era la meva àvia.

Silenci.

JOSEP PETIT.— I no vols que ho torni a ser, de veritat? La teva mare?

OLGA.— Les persones no canvien, Josep... els pensaments no canvien...

JOSEP PETIT.— Nosaltres vam canviar!

OLGA.— Perquè nosaltres volíem canviar.

ÀLEX.— Doncs endavant; fes que canviïn. Per què ens necessites a nosaltres?

JOSEP PETIT.— Jo sol no tinc prou força. Vosaltres... Sou en Moisés... la Judit... *(Silenci)* Ens van robar els pares. El meu pare no és mort. La vostra mare no és morta. Només han estat... segrestats.

ÀLEX.— No! No! Això sí que no. No són víctimes. El teu pare el que menys. Es va convertir en el Pare Fundador. O no te'n recordes?

JOSEP PETIT.— Bastant.

ÀLEX.— I ja t'ho has pensat bé, Josep petit, això de recuperar el teu pare? Li ensenyaràs a treballar? Vint anys sense fer-ho... són molts anys. Vint anys vivint a costa de la meva àvia són molts anys. Vols que visqui a costa teva? De fet, no és una mala idea. Així no intentarà viure de la meva mare. Seria el més lògic, no?

OLGA.— Àlex.

ÀLEX.— Olga.

JOSEP PETIT.— Ara tu i jo ens hem de fotre d'hòsties o alguna cosa semblant?

ÀLEX.— No. No té cap sentit això. Com tampoc totes les gilipollades que esteu dient.

JOSEP PETIT.— Què vols, exactament?

ÀLEX.— Que entrem allà dins i diem: i ara què? Eh? S'ha acabat. No hi haurà Nou Poble de Déu. No sou escollits. Ella s'ha mort. Completament. I no, no. No ressuscitarà. No s'enlairarà al cel i dirà que tornarà. S'ha mort. I esteu sols. Aquí. Sols. Tot era una puta fantasia. Tot demostrat. I nosaltres, nosaltres teníem raó. I ara ho pagareu. Pagareu desgraciar-nos la infància, la joventut. Desgraciats. Vosaltres. Ella ja no ho pot pagar. Ho fareu vosaltres. Les rates! (*Pausa*) Més o menys diria això.

JOSEP PETIT.— No. No vols això. És mentida.

ÀLEX.— Jo no menteixo.

JOSEP PETIT.— Sí que ho fas.

ÀLEX.— Ah sí? Quan?

JOSEP PETIT.— Tu coneixes perfectament la meva botiga. (*Silenci*) Aquella nit fèiem una mena de concert, perquè també fem concerts a la Zeppelin, a veure si així la gent s'anima a venir d'una puta vegada... Hi havia concert, era tard, estava força ple, i de cop un noi entra, buscava algú o feia veure que buscava algú —jo també he passat per aquí, Àlex—. El miro, ens mirem, el temps s'atura en aquell moment, li hauria dit moltes coses, li hauria preguntat moltes coses, i crec que ell també ho necessitava, ho necessitava?, però ell, de seguida desvia la mirada fent com que busca aquells amb qui ha quedat o fa veure que ha quedat, i jo em poso a... sí, a netejar la caixa. Em vaig posar a netejar la caixa amb una mena de tovalló de paper que hi havia per allà. Vaig tornar a mirar i ja no hi era. El cor m'anava a cent. A mil. No tenia collons d'enfrontar-m'hi. A tot el que representava. Ho havia allunyat de la meva vida. Era anar massa enrere. I jo volia anar endavant.

Allunyar-me. I tu també ho estaves intentant, no? Què foties tot sol aquella nit a Salt, sinó?

Silenci.

Fugirem aquest cop també? Aquí dins encara hi ha algun nen... Un nen com ho vam ser nosaltres. Que no s'ha atrevit a... Hem de parlar amb ells ara. Mai no tindrem una altra oportunitat així. Mai.

El meu pare estava assegut, allà, al fons. Al costat de tots els altres. Però estava sol. I m'ha mirat. I li he vist una mirada... no li havia vist mai aquella mirada. "Ajuda'm". Era això. "Ajuda'm".

Pausa.

Aquest cop tampoc no ho farem?

5. ÉS L'INICI D'UN NOU TEMPS

*Sona una improvisació amb piano de l'ària de la suite n.º 3 de Bach.
Natzaret. El mateix dissabte, una mica més tard.*

OLGA.— Per què, aquí? No és terreny neutral.

ÀLEX.— No hi ha terreny neutral, entre nosaltres. O és Natzaret o és el Món.

Pausa.

OLGA.— Feia tant de temps...

JOSEP PETIT.— No havíeu tornat mai?

ÀLEX.— No.

JOSEP PETIT.— Jo tampoc.

ÀLEX.— Quan arribaran?

JOSEP PETIT.— Quan acabin d'enterrar-la.

L'Àlex entra a la caravana Mare. Busca alguna cosa entre els papers de la Mare.

L'Olga i en Josep petit es queden a prop de l'altar que hi ha a fora.

OLGA.— Va ser una altra vida. Una altra infància. No va ser la meva. No et passa?

JOSEP PETIT.— Sí. Però... el que va passar aquí... (*Indicant l'altar*) va passar de veritat.

OLGA.— (*Rient*) Mare meva... (*El mira*) Mare meva...

S'endinsen en el record.

La Mare s'acosta a ells.

MARE.— Tinc un missatge de “dalt” per a vostès. Jo estava resant aquest matí quan, de cop, he sentit la veu del (*En veu baixa*) nen Jesús. M’he sobresaltat. Acabava d’esmorzar... No m’esperava que em visités (*En veu baixa*) el Senyor. No és el que acostuma a passar. (*Riuen*) Tenia una veu de nen petit. Com si fos el germà Moisès però més petit. M’ha dit: (*Imita la veu d'un nen petit*) “Maria Assumpció... Maria Assumpció...”. Jo he mirat d’on venia la veu. “Maria Assumpció...” La sentia per tot arreu. Però quan ho ha tornat a dir, “Maria Assumpció... Maria Assumpció...” he descobert que provenia d’una imatge que tinc al meu oratori. Un jesuset petit que té una cama trencada i un tros d’esparadrap que li fa de dit.

L’Olga fa que sí.

I llavors m’ha dit: “El Nou Poble del meu papa necessita créixer. Vosaltres sou pocs. Massa pocs, fills. Ell en vol més i més. I aquestes personetes sorgiran dels matrimonis sants, formats per Déu. Matrimonis purs en el pensament i en les accions. (*Pausa*) Els meus amics Judit i Josep són els meus escollits. És la meua voluntat que formin el primer matrimoni. Són molt petits encara, però la seva ànima és gran i la meua mama els ensenyarà a estimar-se”.

Pausa.

Què els sembla? Judit? Josep? (*Silenci*) Són els nens més afortunats del món. Les persones mai no triem correctament. Miri la seva mare. El seu pare. (*Pausa*) Però “Ell” coneix els cors, coneix el nostre interior. Qui millor que “Ell” per triar el nostre company en la vida terrenal?

Pausa.

El record desapareix. Tornem al present.

OLGA.— Què fots, casat? Estàs casat amb mi.

JOSEP PETIT.— Tampoc no vam fer gaire vida de casats...

OLGA.— (*Somrient*) Caminàvem... parlàvem de coses...

JOSEP PETIT.— Poca cosa més.

L'Àlex ha trobat el que buscava. També ha trobat un bloc de dibuix. S'endinsa en el record mentre l'Olga i en Josep petit continuen parlant.

MARE.— Amb el pare fundador hem estat parlant del que ens va demanar. No acabem d'entendre la finalitat... A veure si vostè ens ho pot aclarir. Per què vol presentar-se a aquell concurs de dibuix?

L'Àlex fa que "no ho sé".

OLGA.— Ens gravàvem cintes de casset. No ho recordes? Cintes amb les nostres veus.

MARE.— Quin és el premi?

ÀLEX.— Publiquen el còmic en una revista petita...

JOSEP PETIT.— És veritat... Com que no ens vèiem mai...

MARE.— També hi ha una excursió, oi?

ÀLEX.— Sí, però a l'excursió no hi vull anar.

OLGA.— Me'n recordo que te les gravava sempre abans d'anar a dormir. Et devia explicar cada cosa més... Però m'encantava fer-ho.

MARE.— Llavors és només per la publicació, que s'hi vol presentar, no?

JOSEP PETIT.— Les meves no devien ser gaire... Sí, ja, ja. Jo era bastant tímid, què vols que et digui.

OLGA.— I jo no era gaire amable amb tu.

JOSEP PETIT.— I el teu germà tampoc. És normal. Jo era tonto. Amb prou feines llegia bé...

OLGA.— Ja... Els nens...

MARE.— Moisès... vostè té encomanada una gran missió. Per què es deixa enlluernar per aquestes coses tan petites?

OLGA.— I de què parlàvem, quan passejàvem?

MARE.— Busca la fama?

JOSEP PETIT.— Del que faríem al Nou Poble de Déu...

MARE.— El reconeixement?

JOSEP PETIT.— De com seria la destrucció del món...

OLGA.— Aquell gran diluvi de foc...

MARE.— Això són coses passatgeres que només serveixen per alimentar el nostre orgull.

JOSEP PETIT.— Del nom que em posarien...

MARE.— I per distreure'ns del que realment és important.

JOSEP PETIT.— Del rostre de Jesús... D'aquella vegada que el vas veure...

Pausa.

MARE.— Té un gran do.

OLGA.— Què?

MARE.— Dibuixa molt bé.

JOSEP PETIT.— Una vegada el vas veure...

MARE.— Hi ha molta passió.

OLGA.— Sí?

MARE.— Condueixi-la cap a Ell.

JOSEP PETIT.— Estaves amb mi.

MARE.— Faci'l feliç.

JOSEP PETIT.— No ho recordes?

MARE.— Pensi en les grans històries que tant li agraden...

OLGA.— Pensava que m'ho havia inventat.

MARE.— La de Sant Ignasi de Loiola, la de Sant Pancraç...

JOSEP PETIT.— Nosaltres estàvem aquí. I el vas veure caminar allà...

MARE.— La dels sants màrtirs Just i Pastor,

JOSEP PETIT.— Iluny...

MARE.— la seva preferida...

JOSEP PETIT.— ... més enllà de la bassa.

MARE.— Pot fer aquestes històries en vinyetes.

OLGA.— Sí que el vaig veure... Pensava...

MARE.— No alimentis la imaginació amb tot això que mai no va passar.

JOSEP PETIT.— De cop et vas aturar.

MARE.— Parli de les coses que van passar.

JOSEP PETIT.— Et vas posar tota vermella... Com si tinguessis molta calor. I tremolaves.

MARE.— Aquí tindrà lectors per a les seves històries.

OLGA.— Anava amb una túnica blanca i els cabells fins aquí.

MARE.— Tots els nens d'aquí les llegiran.

OLGA.— Era...

MARE.— I els que vindran.

OLGA.— Mai no he vist res tan bonic. Mai.

MARE.— I Ell guiarà la seva mà perquè cada vegada dibuixi millor.

OLGA.— El vaig veure?

JOSEP PETIT.— El vas veure.

MARE.— Qui sap?

OLGA.— Com ho saps?

MARE.— Potser un dia li dóna força/

JOSEP PETIT.— La cara que vas posar...

MARE.— Per dibuixar el seu rostre.

JOSEP PETIT.— Aquella expressió... No l'he vist mai més. Era com...
T'elevaves.

Pausa.

OLGA.— Em sap greu. Haver-te tractat malament.

*L'Àlex torna al present. Surt de la caravana.
L'esperit de la Mare és amb ells.*

JOSEP PETIT.— Continues dibuixant?

ÀLEX.— No.

JOSEP PETIT.— Com és?

ÀLEX.— Un dia em van passar les ganes.

Pausa.

Per què “ajuda'm”?

JOSEP PETIT.— Què?

ÀLEX.— Has dit que el teu pare, amb la seva mirada, t'ha dit “ajuda'm”. Per què hauria de demanar això?

JOSEP PETIT.— Doncs què ha demanat?

ÀLEX.— “Qui ets tu?”. “Fora d'aquí, desgraciat”. “Ha mort per culpa teva”. “L'has matat tu”. “Quina hora és?”.

JOSEP PETIT.— M'ha quedat clar.

ÀLEX.— “T’has engreixat”. “Ni la miris”. “Com t’atreveixes a venir aquí?”.

JOSEP PETIT.— Que m’ha quedat claríssim. *(Pausa)* Però demanava ajuda.

ÀLEX.— Això és el que tu creus.

JOSEP PETIT.— Tu no hi eres.

Els dóna uns papers amb la lletra de la Rosa.

ÀLEX.— Tres nens perduts van aconseguir marxar del costat de la gent pietosa, després de moltes dificultats, i es van perdre més enllà del bosc. Recordeu el que és una paràbola, no?

JOSEP PETIT.— Sí.

ÀLEX.— La gent pietosa no ho entenia. “Després de tot el que han après... després de tot l’amor que han rebut...”. Però a la seves ments també apareixien un altre tipus de pensaments. “I si tenen raó? I si la vida és... allà”. De seguida, la Mare de tots els pietosos va anunciar que aviat els nens perduts se’n penedirien i tornarien a Natzaret. Els pietosos van resar molt per ells. Els anys passaven, i els nens perduts no tornaven. L’únic que va tornar va ser la intransquil·litat a la comunitat. Finalment, un dia, la Mare va caure en èxtasi: “Les pregaries no han servit per a res. La nena s’ha convertit en una dona fàcil que només busca el plaer del seu cos, sobrepasant uns límits que ni les prostitutes han arribat a imaginar. Tots els homes s’aprofiten d’ella i ja no mereix el respecte de ningú. És la riota de Girona”. La seva mare plorava. “El petit, tan orgullós ell, tan pendent de l’èxit i el reconeixement, ha fracassat estrepitosament en tots els seus projectes. Dorm en caixers automàtics, no té roba i demana diners a tothom per poder menjar un tros de pa”. La mare del petit, en escoltar aquestes paraules, va fer cara d’incredulitat. Jesús, a través de la seva portaveu, li va respondre: “Filla meva, que no et faci dubtar quan ell ve a casa teva, a veure el seu pare malalt. La roba li han deixat i fa veure que progressa a la vida. Però tot és mentida”. La mare del nen es tapava la cara amb les mans. I finalment va dir: “I l’altre, és el més

perdut de tots. Ell, el fill del Pare Fundador, és un viciós que només s'alimenta d'alcohol i drogues. Ha perdut totalment el sentit de la realitat. No té cap feina fixa. A tots els llocs el fan fora, per indesitjable. Cada dia roba per poder alimentar el seu vici. S'està matant lentament". El pare del nen va donar un cop de puny a la taula.

Pausa.

I ara baixa del teu núvol de color rosa i explica'm per què ells voldrien l'ajuda del rodamón, la puta i el ionqui?

Silenci.

En Josep petit, amb els papers a les mans.

JOSEP PETIT.— Tu ja ho sabies, això.

ÀLEX.— Ho havia llegit a casa la mama. Sempre que es despista miro els seus papers.

JOSEP PETIT.— Per què?

ÀLEX.— Per saber-ho tot. Per no convertir-me en un sentimentalista com tu!

Pausa.

JOSEP PETIT.— Això no canvia res. Tot el contrari.

ÀLEX.— I aquest repte encara et mola més, eh? Te la posa dura o què?

JOSEP PETIT.— Tio! Tan terrible ha sigut la teva vida que estiguis tot el dia amb aquest odi?! No ho sé... No has trobat res que... No ho sé... Que et faci una mica feliç? Una mica...

Silenci. L'Àlex fa per marxar.

La meva vida no ha sigut una gran cosa. Què havia de fer? Què? (*Referint-se als papers*) Però això... això. És una mentida! Una puta mentida! Però és el que el meu pare pensa de mi! Pensa això de mi! Putes creences! Com es poden desmuntar? Com?! Què? Li ensenyo la meva botiga? No! No la veurà. No la veurà. Putes creen-

ces! Ell no oblidarà mai les seves paraules. Ni tan sols ara que ella ha mort! Com ho ha de fer, si jo tampoc l'he pogut oblidar mai? Eh? No puc fer res sense pensar... Li agradarà això a la Mare? Li agradarà? Estarà orgullosa de mi? Sí?

Perquè mai no ha sortit del meu cap. Mai! (*S'asseu a terra*) M'he esforçat. He muntat una botiga! Una família! Jo sol.

De què em serveix haver fet tot això si el meu pare no ho veu. No ho creu!

Silenci.

ÀLEX.— Ha dit “Ajuda’m”, Josep. Ha dit “ajuda’m”. (*Pausa*) Ho ha dit, Josep.

OLGA.— Per què ho hauria de dir?

ÀLEX.— Perquè aquesta fantasia ja no s'aguanta.

OLGA.— Per què diem que és una fantasia?

La miren.

(*Al Josep petit.*) Tu m'ho has dit abans. M'has dit que sí, que vaig veure Jesús, allà.

ÀLEX.— No! Tu no vas veure Jesús! Et vas imaginar que...

OLGA.— El vaig veure. Ell ho sap.

ÀLEX.— Tu també el vas veure?

JOSEP PETIT.— No, jo no.

ÀLEX.— Ah!

OLGA.— El vaig veure, realment.

ÀLEX.— Però ell no! I també hi era! I no va veure res! Per tant, no hi havia res.

OLGA.— El vaig veure! I tant que ho vaig fer. Això no m'ho trauràs.

ÀLEX.— Que no t'ho...?

OLGA.— I vaig anar cap allà. Em vaig agenollar. I ell em va acariciar la galta.

ÀLEX.— Ell-no-ho-va-veure. I-estava-allà-amb-tu. Al-mateix-lloc.

Silenci.

Tu ho has dit. Josep. Ho acabes de dir. Putes creences. Ho has dit. Has dit... que el teu pare no veurà la teva botiga, per molt que estigui davant seu. No la veurà.

OLGA.— Com tu no vols creure que jo vaig veure Jesús!

ÀLEX.— Putes creences. És això. Ens faran parar bojos.

OLGA.— I “l’Altre”? Que no veies “l’Altre”.?

ÀLEX.— “L’Altre” diu! Ja parla com ella!

OLGA.— Vols que et recordi les vegades que vas entrar a la meva habitació, plorant, i dient-me que el dimoni era allà i que et volia devorar, i que et deia no sé quines coses...

ÀLEX.— Sí, me’n recordo, Olga. Me’n recordo perfectament.

OLGA.— Però és veritat o no? El veies o no?

ÀLEX.— Sí que el veia. És clar que el veia!

OLGA.— Llavors...

ÀLEX.— Però com vols que no el veiés?! Ens havien fet creure que el nostre pare era l’ajudant del dimoni. Era un nen! Com volies que no el veiés?! Allà, a l’habitació, de nit, sol, fosc... Encara tinc por a la foscor. Us ho podeu creure? S’apropava, s’ajupia i jo cridava. Primer resava, sense parar, en l’hebreu que estàvem aprenent. I llavors cridava. No sé quantes vegades el meu pare, amb una mala hòstia que t’hi cagues, em va portar a urgències. I és clar, no tenia res. Només pànic. Un pànic absolut. Com vols que no el tingués si no feien res més que parlar i parlar i parlar del dimoni. I teníem l’ajudant a casa! I resàvem perquè es morís! Com vols que no vingués el dimoni a la meva habitació?!

Però això no vol dir res, Olga. No vol dir res! Només... que estàvem com una... puta cabra. Res més.

OLGA.— No, Àlex... És aquest lloc. És aquest lloc, Àlex. Jo ho noto.

ÀLEX.— Quan es filtra la por pot passar qualsevol cosa!

OLGA.— Jo ho noto. Ja ho notava sempre que he vingut i no m'he atrevit a pujar. *(Als dos)* Sí, jo sí que he tornat. Més d'una vegada. No em diguis res, Àlex. Mai no vaig passar de baix. Em quedava a baix amb la bici i no m'atrevia a pujar. I tenia necessitat de veure-ho. Era en aquells moments que em sentia culpable per tot. Pel meu tipus de vida... Culpable per... Però em feia... Tremolava. Notava alguna cosa. Alguna cosa que no era d'aquest món. Devia posar-me tota vermella, també. Mai no m'he atrevit a pujar.

ÀLEX.— Olga... Això no vol dir res.

OLGA.— Fins avui.

ÀLEX.— No vol dir res.

OLGA.— I ella? La nostra àvia? Quan entrava en els seus èxtasis, com és que no es feia mal? Com és que no es trencava tota? Algú m'ho pot explicar? Perquè no n'hi ha, d'explicació. I jo m'he trencat molt el cap per intentar entendre... Si jo caigués com queia ella gairebé cada setmana fa temps que estaria en una cadira de rodes.

ÀLEX.— La fe!

OLGA.— La fe? Aquesta és l'explicació? La fe?

ÀLEX.— Doncs sí! Sí!

OLGA.— Llavors... què collons fem sense? Si la fe pot fer tot això, què fem sense? *(Silenci)* Aquí passaven coses... Coses molt grans. Accepta-ho d'un cop! Acceptem-ho d'un cop! *(Silenci)*

JOSEP PETIT.— Però allà passen coses molt grans, també. *(Indica més enllà del bosc)*

Per què no en tenim prou?

ÀLEX.— Estic tan cansat... Hòstia. (*S'asseu a terra*) Si sabéssiu que cansat que estic... Ja no crec en res. No ho aconsegueixo, no ho aconsegueixo. Ni en mi mateix. No només jo... Ningú creu! Ningú creu! Allà. Ningú. No hi ha res en què creure... I tot és tan fosc. Tan fosc. Allà.

Fa tant de temps que la meva ànima ja no sent res. Estic. Arrelat. Aquí. Vull elevar-me, elevar-me... Ho trobo tant a faltar... tant a faltar... I ja no puc. Vull poder tornar a creure en alguna cosa, mare... I no hi ha substitució possible, en aquest món tan gran... tan fastigosament gran... No hi ha substitut. Vull tornar a creure... vull tornar a creure... vull tornar a creure...

L'Olga s'apropa al seu germà i li acaricia els cabells.

L'esperit de la Mare s'acosta a l'Olga. Li toca, suaument, l'espatlla.

De cop, l'Olga cau a terra, com ho feia la seva àvia.

Silenci.

L'Olga comença a incorporar-se. Lentament.

OLGA.— Per què patiu tant, fills meus? Sóc la Maria Assumpció, la vostra mare espiritual. Estic entrant al paradís... És tan bonic, tot... Jo també vaig patir. Com vosaltres... No esteu sols. I perquè vaig patir vaig ser escollida. No per mèrits propis. Jo era un ésser simple... insignificant... Ja ho era a casa dels meus pares... Els pares que només estimaven el nen... el primogènit... I em van fer casar amb aquell home que jo no volia... El que seria el meu botxí... humiliacions... insults... em va pegar tantes vegades... Però ara sé per què Déu ho permetia. Tot estava planificat. Quan he arribat aquí, en aquest paradís, m'ho han fet saber... El que va ser el meu botxí s'ha apropiat i m'ha demanat perdó... M'ha besat els peus... I l'han fet tornar en aquell lloc espantós on es troba ara... Pobra criatura... Pateix tant... Aquí no hi ha patiment... I aquí hi ha un lloc reservat per a vosaltres, les flors del meu jardí... Ara entenc per què Ell se m'ha emportat. És l'inici d'un nou temps... I vosaltres sou els preferits d'"Ell". M'ho ha dit... M'ho ha dit...

Cau a terra.

Silenci. Llarg.

En Josep petit s'apropa a l'Olga i a l'Àlex.

JOSEP PETIT.— I quan va passar allò, el rodamón, la puta i el ionqui, ara convertits en els nens retornats, es van mirar. En silenci. I un d'ells, el ionqui, es va aixecar, va anar a buscar un bidó de gasolina, i el va buidar al damunt de les cases rodants, de la gespa, de tota la comunitat. Va encendre un llumí, va mirar als altres nens, ells el van mirar, i el va deixar caure. Els altres dos nens es van aixecar, es van apropar al seu costat i els tres van marxar lentament, sense girar-se a mirar com s'incendiava Natzaret.

Tot l'escenari s'inunda de fum.

Es reprèn la improvisació amb piano de l'ària de la suite n.º 3 de Bach.

MARE.— Tot s'ha acomplert.

Ells, immòbils, miren l'incendi.

La Mare, els nens i Natzaret incendiat.

FOSC FINAL

Juny del 2017.

Reescrita l'octubre del mateix any.

© Alba Lajarín

LLÀTZER GARCIA

(Girona, 1981)

És autor i director teatral. Ha escrit *Au revoir, Lumière* (2003, Premi Ciutat de Sagunt), *Sweet nothing* (2007, Premi Ciutat d'Ampost), *Vent a les veles* (2009, Premi Marqués de Bradomín, Círculo de Bellas Artes de Madrid), *Ens hauríem d'haver quedat a casa* (2010, Festival Temporada Alta, Sala Muntaner), *Kafka a la ciutat de les mentides* (2011, Festival Grec), *La terra oblidada* (2012, Premi Ciutat de Gandia, SalaFlyhard, Sala Atrium), *La pols* (2014, Premi de la Crítica i Premi "Serra d'Or", SalaFlyhard, La Villarroel, Teatro Fernán Gómez), *Sota la ciutat* (2015, Temporada Alta, Teatre Lliure), *L'última nit del món* (2016, SalaFlyhard) i *Els nens desagraïts* (2017, Premi de la Crítica, Temporada Alta, Sala Beckett), entre d'altres. També és autor de peces breus com *Ara em toca a mi*, *Doppelgänger* i *Jericó*. Ha signat les adaptacions de *Les cròniques Marcianes* de Ray Bradbury (2017, Temporada Alta) i *Sopa de pollastre amb ordi* d'Arnold Wesker (2018, Biblioteca de Catalunya).

Algunes de les seves obres estan traduïdes al castellà i a l'anglès i la majoria publicades.

Ha dirigit la pel·lícula de *La Pols*, estrenada al Festival de Málaga 2016.

EDICIÓ NO VENAL DE LA FUNDACIÓ SGAE
PER A LA PROMOCIÓ I DIFUSIÓ DE TEXTOS TEATRALS OBJECTE D'ESTRENA

